

Netwerkpleegzorg: onzekerheid, frustraties en een happy end

Als een kind niet langer thuis kan wonen, kan opvang bij mensen die hij of zij al kent veel voordelen hebben. De omgeving is vertrouwd en de pleegouders weten vaak ook al wat er speelt. Deze vorm van pleegzorg netwerkpleegzorg klinkt simpel, maar in de praktijk blijkt het allesbehalve simpel om officieel netwerkpleegouder te worden. Ondanks goede regelgeving en stappenplannen is het soms een lange weg vol onzekerheid en heel veel frustratie.

door Corine Lamers

Paula en Gerrie zijn netwerkpleegouders. Zij vertellen over hun ervaringen vanaf het moment dat ze in oktober 2022 het telefoontje kregen dat er acuut een plek gezocht werd voor hun neefje Wesley.

‘We wisten dat er in dit gezin al jaren problemen waren. We hebben het er vóór die tijd al samen over gehad dat, als het nodig was, Wesley bij ons terecht zou kunnen. Toen de thuissituatie onhoudbaar werd, is hij dan ook bij ons gekomen. De betrokken instanties besloten gelukkig al snel dat hij voorlopig bij ons kon wonen. Maar toen Wesley serieus aangaf niet meer naar huis terug te willen, zijn wij gaan overwegen of hij niet permanent bij ons kon blijven.’

Paula en Gerrie wilden ook graag formeel pleegouder van Wesley worden, om op die manier ook (financiële) ondersteuning te kunnen krijgen vanuit een pleegzorgorganisatie. Als een pleegkind al bij pleegouders woont, dan kan volgens de Richtlijn Netwerkpleegzorg er een versnelde procedure gevolgd worden. Maar in het geval van Paula en Gerrie werd het een zeer langdurig traject, vol met obstakels.

Pas na enkele maanden startte het onderzoek en de screening door de pleegzorgorganisatie. En dat verliep traag en moeizaam. Regelmatig werden ingeplande gesprekken kort van tevoren afgezegd en vervolgens doorgeschoven naar een veel later tijdstip. Het screeningsproces kwam door ziekte van de medewerker lange tijd stil te liggen. De verstrekte informatie was niet altijd volledig, of zelfs verkeerd.

Paula: ‘Door dit alles hadden we er langzamerhand geen vertrouwen meer in.’

Zo verstreek er een jaar, waarin het alsmaar onduidelijk bleef of Wesley permanent zou mogen blijven.

Ten einde raad klopte Paula aan bij de helpdesk van de Nederlandse Vereniging voor Pleeggezinnen. Daardoor kreeg ze voor het eerst echt duidelijkheid over de procedure die in hun situatie gevolgd zou moeten worden en de hiervoor benodigde documenten. Er kwam een doorbraak toen Paula zelf contact zocht met de gemeente.

‘Na lang aandringen kreeg ik een ambtenaar te spreken die zich in deze zaak wilde verdiepen. Dat bracht alles in versnelling.’

Uiteindelijk was in februari 2024, bijna anderhalf jaar na dat allereerste telefoontje, de screening rond en kregen Paula en Gerrie duidelijkheid over hun pleegcontract. Wesley kon blijven. Eindelijk rust.

Nog steeds is de opluchting van hun gezichten af te lezen als ze over dat moment vertellen. ‘Een kind opnemen in je gezin is al geen gemakkelijke opgave. Wesley moest wennen aan een leven met structuur, waarin regels gelden, maar waar ook onverdeelde aandacht is. Ook wij zelf en onze eigen zoon moesten wennen aan het opgeven van een deel van onze privacy en rekening gaan houden met een extra persoon in ons gezin. Maar met vallen en opstaan zijn we naar elkaar toe gegroeid.’

Nu het allemaal achter hen ligt, ziet de toekomst er positief uit. En kan het leven echt verder opgepakt worden: In september is Wesley gestart in de brugklas.

plaats voor pleeggezinnen